

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi november hó 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 7.B.241/2009/25. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottat 3 rb. hivatali visszaélés büntettének (Btk.225.§) vádja alól menti fel, és ellene az eljárást 8 rb. hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§) miatt szünteti meg.

Kötelezi a pótmagánvádlót az elsőfokú eljárásban felmerült 13.420 (tizenháromezer-négyszázhusz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Baranya Megyei Bíróság 7.B.241/2009/25. számú, 2010. május 10. napján kelt ítéletével a vádlottat 4 rb. hivatali visszaélés büntettének és 1 rb. közokirat-hamisítás büntettének vádja alól felmentette. Ezen túlmenően 7 rb. hivatali visszaélés büntette, 1 rb. sikkasztás büntette és 1 rb. magánlaksértés vétsége miatt az ellene indult eljárást megszüntette, a pótmagánvádló által előterjesztett polgári jogi igényt elutasította.

A megyei bíróság ítélete ellen a pótmagánvádló a vádlott felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és vele szemben szankció alkalmazása végett jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A vádlott terhére bejelentett fellebbezést nem találta megalapozottnak a fellebbviteli bíróság. A pótmagánvádló által bejelentett fellebbezés kapcsán az ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdésére figyelemmel felülbírált az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy a megyei bíróság az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítást. A tényállást a szükséges mértékben felderítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat beszerezte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélőtábla az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint pontosítja.

A közös tulajdon megszüntetésére irányuló per jogerős befejezése után a bíróság helytelenül állította ki az-...Vh...../2000. számú végrehajtási lapot. A végrehajtási lapon tévesen került feltüntetésre, hogy az adós, (pótmagánvádló) közös tulajdon megszüntetése jogcímén köteles megfizetni a felperesnek, végrehajtást kérőnek 2.600.000 forintot. Ezt a hibát csupán 2003. július 14-én javították ki.

Az ítélet 5. oldalának 5. bekezdését akként pontosítja, hogy (pótmagánvádló) adóست nem 2.695.881 forint illetve meg az ingatlan árveréséből befolyt vételárból, hanem ennek összegét a Szekszárdi Városi Bíróság 1701-35.Vh.558/2006/55. sorszámú végzése alapján csökkenteni kellett a lakáshasználati díjjal - 1.659.750 forint - illetve ezen összegnek 1999. augusztus 12. napjától járó évi 9,44% kamatával. A végrehajtó tehát 1.015.119 Ft-ot utalványozott pótmagánvádlónak, aki ezen összeg átvételét megtagadta.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást pontosította.

Az elbírált ügy sajátossága, hogy a pótmagánvádló a vádlottnak önálló bírósági végrehajtóként, egy végrehajtási ügyben foganatosított eljárási cselekményeit tette vád tárgyává. Az elsőfokú bíróság tehát abban a kedvező helyzetben volt, hogy a vádlott magatartását, a végrehajtás során végzett eljárási cselekményeit a végrehajtási iratok tartalmazták. Ezért a vallomások mérlegelésére csak csekély körben volt szükség, a történeti tényállás a végrehajtási iratok alapján rekonstruálható volt. Az elsőfokú bíróságnak lényegében abban kellett állást foglalnia, hogy a vádlott végrehajtóként a jogszabályoknak megfelelően járt-e el.

Az ügy előzménye, hogy a pótmagánvádló és házastársa a jelen ügy tárgyát képező P....., B..... utca szám alatti ingatlan - A. J. tulajdonát képező - fele részét végrehajtás útján elvesztette. Ezt követően került sor a végrehajtás útján tulajdonjogot szerző T. S. G. és jelen ügy pótmagánvádlója - közötti polgári perre,

amelynek tárgya az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése volt. E perben, melynek alperese a pótmagánvádló volt, rá kedvező ítélet született, hiszen a közös tulajdon megszüntetésének esetére, amennyiben ott árverési értékesítésre kerül sor, a vételár felosztása nem a tulajdoni arányok szerint, hanem az alperes, a **pótmagánvádló** számára kedvező 70-30% arányban került volna sor.

A polgári iratokból az is megállapítható, hogy a **pótmagánvádló**, mint alperes a közös tulajdon megszüntetése iránti perben hajlandóságot mutatott a felperes, T. S. G. tulajdonát képező $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányad megváltására, részben teljesítési képességét is igazolta. A bíróság jogerős ítéletével megállapított teljesítési határidőben azonban **pótmagánvádló** nem fizette ki T. S. G. részére a bíróság által meghatározott megváltási árat, ezért került sor az ügyben végrehajtási eljárás lefolytatására. Amint az a pontosított tényállásból is megállapítható, a végrehajtási lap kibocsátására tévesen került sor, és ezt a hibát csupán a végrehajtási lap kibocsátását követő harmadik évben javították ki, 2003. július 14. napján. Az is megállapítható ugyanakkor, hogy a közös tulajdon megszüntetése iránti perben hozott ítélet rendelkezéseit sem a per felperese, T. S. G., sem pedig alperese, a **pótmagánvádló** nem tartotta be. A **pótmagánvádló** nem váltotta magához a felperes tulajdoni hányadát, és sem az alperes, sem a felperes nem kérte az ingatlan árverési értékesítését. A **pótmagánvádló** a közös tulajdont megszüntető bírósági ítélet egyéb rendelkezéseit sem tartotta be, nem fizette meg a felperes részére a havi 22.500 forintos lakáshasználati díjat sem. Nem kérte az ingatlan árverés útján történő megszüntetését sem, annak ellenére, hogy ilyen értékesítés esetén ő az ingatlan eladási árából legalább 6.000.000 forintot, de nagyobb értékesítési ár esetén a vételár 70%-át kapta volna meg. Mindez oda vezetett, hogy a **pótmagánvádlóval** szemben jelentős mértékű lakáshasználati díjhátralék gyülemlett fel, mely kamataival együtt a végrehajtás során több millió forintos összegre rúgott.

A végrehajtási eljárás jellemezője volt, hogy a **pótmagánvádló**, mint adós a végrehajtási eljárás során minden végrehajtói intézkedés ellen jogorvoslattal élt, számtalan végrehajtási kifogást, fellebbezést és észrevételt, valamint panaszt nyújtott be az ügyben, így a végrehajtó minden egyes eljárási cselekményét a bíróság felülvizsgálta. Így fel sem merülhet az ügyben, hogy a végrehajtó hivatali hatalmával bármilyen módon visszaélt, hiszen a bíróság minden egyes végrehajtási cselekményt felülvizsgált és jogszerűnek talált. Meg kell állapítani azt is, hogy önmagában nem valósít meg bűncselekményt az, ha a végrehajtó valamely eljárási cselekménye nem felel meg az eljárási vagy anyagi jogszabályoknak. Egy, vagy akár több törvénysértő intézkedés nem alapozza meg a hivatali visszaélés megvalósulását. A szándékos jogsértésen felül a pótmagánvádlónak kellett volna bizonyítania a célzatot, hogy a végrehajtó kifejezetten jogtalan előny vagy jogtalan hátrány okozása céljából szegte meg a szabályokat. Erre pedig az eljárásban nem került sor.

Az ügyben a feljelentés 2007. december 28-án kelt, ezért az elévülésre vonatkozó szabályok szerint - a Btk.33.§ (1) bekezdés b) pontja - a 2004. december 28. napja előtti cselekményeket nem lehet vizsgálni, ezekkel kapcsolatosan megszüntető

rendelkezést kell hozni. A módosított vádindítvány 1. oldalának 1. bekezdésében írt cselekmény elkövetési ideje - ami nem szerepel az indítványban - a végrehajtási jog bejegyzésének az időpontja, 2000. szeptember 7. napja. Erre több évvel 2004. december 28. napja előtt került sor. E cselekmény tehát a Btk. értelmében elévült. Ezen túlmenően, - ahogy azt az elsőfokú bíróság megállapította - ez a tényállás nem szerepelt az eredeti vádindítványban, ezért az eljárás megszüntetésére a törvényes vád hiányában is sor kerülhetett.

Az ítéleti tényállás 2. pontja - a vádindítvány 1. oldalának 2. bekezdésében írt cselekmény - vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a teljes vételár kifizetésére a jogszabályban meghatározott határidő lejárta előtt került sor. Azért telt el az árverés és vételár kifizetésére történő felszólítás között hosszabb idő, mert a pótmagánvádló, a végrehajtási ügyben adósként több kifogást és fellebbezést terjesztett elő.

Amint azt korábban a fellebbviteli bíróság kifejtette, jelen ügyben azért nem a közös tulajdont megszüntető ítéletben írt felosztási arányok szerint került sor az árverésből befolyt vételár felosztására, mert a végrehajtási eljárás nem a közös tulajdon megszüntetése tárgyában született ítélet végrehajtására, hanem más - részben T. S. G. követelése és tartozásai - ügyében folyt. Ezért a végrehajtó az eljárást is a pénzkövetelés végrehajtásnak szabályai alapján végezte. Így nem sértette meg a vádlott a végrehajtás szabályait, amikor az árverésből befolyt vételárat az árverés útján értékesített ingatlan tulajdoni hányadának arányai szerint osztotta fel.

A pótmagánvádló 2009. december 1. napján pontosított vádindítványában, annak 4. pontjában olyan kötelezettségek elmulasztását rója a vádlottra mint végrehajtóra, és tekint bűncselekménynek, amely kötelezettségek a végrehajtót nem terhelik. A jogi képviselővel eljáró **pótmagánvádló**, adósként bármikor kérhette volna az ingatlan közös tulajdonának árverés útján történő megszüntetését. Ezzel kapcsolatosan a végrehajtónak semmiféle kioktatási kötelezettsége nem volt, arra vonatkozóan pedig semmiféle bizonyíték nem merült fel, hogy mindezt azért mulasztotta el, hogy a **pótmagánvádló**nak szándékosan hátrányt és kárt okozzon. Az a körülmény, hogy a **pótmagánvádló** nem kérte a közös tulajdon árverés útján történő értékesítését, de nem fizette meg a lakáshasználati díjat, és így annak felhalmozódott összege és kamatai jelentős összeget tettek ki, nem róható a vádlott terhére, e körben bűnössége nem állapítható meg.

A 2005. október 5. napján készült árverési jegyzőkönyvvel kapcsolatosan azt lehet megállapítani, hogy ezen alkalommal a jegyzőkönyv több példányban készült. Az bizonyos, hogy a **pótmagánvádló** a végrehajtási eseményen részt vett, ott jegyzőkönyvet is aláírt, ezt maga is elismerte. Az okirat tehát tartalmilag helyes, így az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az írásszakértő kirendelésére vonatkozó vádlói indítványt elutasította.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen mentette fel a vádlottat 3 rb. hivatali visszaélés büntettének vádjá alól. Nem jelölte meg azonban a felmentés jogcímét. A kifejtettek

szerint a vádlottnak, a vádindítványban hivatali visszaélésenként minősített magatartásai nem valósítanak meg bűncselekményt, ezért őt bűncselekmény hiányában a Be.6. § (3) bekezdés a) pontjában írt okból kell felmenteni. A közokirat-hamisítás tekintetében a másodfokú bíróság álláspontja a vádlott felmentésére a Be.6. § (3) bekezdés b) pontja alapján, bizonyítékok hiányából kerülhet sor.

Ellentmondás mutatkozik ugyanakkor az ítélet indokolása és rendelkező része között. A megyei bíróság az ítélet 1. pontjában írt cselekmény kapcsán az eljárás megszüntette. Ennek indokait - a pótmagánvád kiterjesztésének tilalmára hivatkozva - az ítélet 6. oldal végén, 7. oldal elején részben helyesen fejtette ki. Ugyanakkor a vádlottat 4 rb. hivatali visszaélés büntettének vádja alól mentette fel. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a felmentő rendelkezéseket megváltoztatta, és a vádlottat 3 rb. hivatali visszaélés büntettének vádja alól mentette fel, míg 1 rb. hivatali visszaélés büntette miatt indult eljárást megszüntetett, egyben kiegészítve a megszüntetés indokait is.

A pótmagánvádas eljárásban - a pótmagánvádló fellépése óta - 13.420 Ft bűnügyi költség merült fel, melynek viseléséről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. A Be.344. § (1) bekezdése alapján ha a vádlottat felmentették, vagy vele szemben az eljárást megszüntették a pótmagánvádló viseli azt a költséget, amely a fellépése után keletkezett. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a **pótmagánvádló** pótmagánvádlót kötelezte 13.420 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2010. november 30. napján.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 7.B.241/2009/25. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.181/2010/6. számú ítéletében írt változtatásokkal 2010. november 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke